

Az utolsó oldalon

Előlem a kilátást, itt az utolsó oldalon, oly sokan eltakarják. De őket én látom, fagyott kis, rímüket vesztő verseket, bicegőket és kéregetőket, szóból szótt házak és paloták homálylását, novellák szörnyű hálószobáit, regények hullámzó dombjait, s a tóbeszédű esszéket, melyekben trópusi lények is élnek olykor. S rajtuk keresztül látom azt is, amit pedig egyébként nem, a rettentő gazdag, és koldus világot. Plusz áfa. Plusz a végrehajtók vaskabátja. Kérdezték egyszer, micsoda tehát az élet. Ez mi. Meg ez. Meg ez is, micsoda alkotmány, micsoda panama, micsoda jópofáskodás, micsoda Wellness-pocsolya. Nem tudom, olyan sok a lábnyom. Talán annyi, ha születesz, nyomban utolsó leszel, és előzni sem fogsz, de téged se előzhetnek. Csak utolsó maradsz, amíg. Addig. De látok kötegni pénzt, ígéretes gyereket, teljesedő hatalmat, hallom a múlt idő csikorgását, s a fogaskerekek közé szorult lélek aktuális himnuszát. Látom én innen, hogyan lélegeznek százezer levelükkel a kertek, s ha majd az eget megreccsentve köszön a fagy, mint marad egy, csupán egyetlen egy az ezüstnyárfa csúcsán remegő, semmise utolsó, mindnek. Látom, hogy abban a kertben egy nő mossa a haját, és dúdol. Sláger halálból, mandarinból, a kotta rég elfogyott. Látom, hogy milyen kiábrándítóan nagy a világ, hogy milyen szorongatóan bonyolult, és hogy milyen megnyugtató ebbe bele nem gondolni sokszor, önhitt igenekre és hűvös nemekre hagyatkozni, hagyni fenébe az eltévedés, a nem tudás, a bizonytalankodás, a tévesztés mámorát. Tudom, hogy mindezzel nekem kell számolnom. Számot kell vetnem piramissal, gáttal, Bábellel, a nagyregények okozta megrendítő tétovasággal, a háborúval, az óriási álmokkal. Álmodok és képzelődök persze én is, de köszönöm, inkább maradok a tétovaság, a bizonytalankodás, a vétek mellett. Az enyéme nem nagy álmok. Gyufaskatulyába férnek, kis vak kalitkában, egy nő pénztárcájában, egy férfi farzsebében, két cetli között, az egyikre a megváltás jelszavát firkálta, hogy el ne felejtse, mindegy, holnap a cetlit dobja ki a világszakadék mellett sétálva, mert maga-magától részeg megint. Nekem otthonosabb az elrontott. Azt is tudom, hogy ez, itt lenni, s innen dadogni sem oly nagy kivételesség. Sok utolsó volt. Kör, korty, falat, vacsora és ítélet, a süllyedő hajó kapitánya, meg az a névtelen távozó, aki még mielőtt behajtaná az ajtót, leoltja a villanyt. Bent leoltja ez a nevenincs kicsoda, ez az én, te, ő. Kint, a folyosón persze ő is égve hagyja, hogy pislogva derengjen a maszatos kiskörte. Hogy zümmögve, sercegve beszéljen egy útról, pedig csak leng a zsinórján, és beszéljen a világról, amit nem is láthat, és beszéljen egy énekről, amit pedig nem is hallhat, hanem azért egy utolsó fénykörívben azon a folyosón ezeket mind, mind mégiscsak bevilágítsa.

Szív Ernő

